

hr. Bendt Bendtsen, der i dag er minister, havde et langt indlæg om, at han godt kunne forstå, at folk ikke ville gå på arbejde, hvis de kun fik 500 kr. mere om måneden, for det svarede jo kun til fire flasker rødvin.

Det er klart, at hvis man lever i den virkelighed, at 500 kr. er det, man har ekstra til fire flasker rødvin, synes man ikke, det gør så meget, at man tager 500 kr. eller 1.000 kr. om måneden fra de familier. Men når man lever i den virkelighed, som mange familier på kontanthjælp gør, er 500 kr. altså præcis det, der gør, at man overhovedet har råd til at købe mad den sidste uge i måneden og har råd til at købe vinterstøvler til børnene, når det bliver koldt. Det er det, der gør, at tingene overhovedet kan hænge sammen.

Kl. 15.40

Resultatet af de nedskæringer, der er gennemført, er, at tingene ikke kan hænge sammen for mange familier. Mange har ikke råd til, at deres børn kan deltage i andre børns fødselsdage, og en del familier har ikke råd til at betale huslejen og har ikke råd til at give børnene ordentlig mad. Men jeg kan forstå på de borgerlige ordførere, at så længe forældrene ikke er alkoholikere eller narkomaner eller andet, skal vi ikke tage os af det, for så skal vi hjælpe børnene. Men hvis deres eneste problem er, at de ikke har penge nok til at leve for, behøver vi ikke gøre noget for de børn, for det er bare ærgerligt, at deres forældre ikke har arbejde, og det er ikke regeringens ansvar, selv om der er skåret ned, så der ikke er penge nok. Jeg synes, det er uhyggeligt, at det er kommet dertil i dagens Danmark, og jeg håber, det kan lykkes at få et valg snart, så vi kan få et nyt flertal og få en diskussion om, hvad vi synes, minimum skal være for at kunne leve i Danmark.

Problemet for mange af de mennesker, der ikke har penge nok, er også, at når man hører denne debat og den offentlige debat i det hele taget, tror de fleste, at vi har et godt socialsystem i Danmark. De tror ikke, der er nogen, som ikke har penge nok til mad, og de tror, at hvis man alligevel ikke har penge nok til mad, er det, fordi man ikke er dygtig nok eller drikker eller er narkoman, eller hvad det nu ellers kan være. Derfor har de pågældende selvfølgelig ikke lyst til at fortælle, at de ikke har penge nok. De prøver at skjule det, og de gør, hvad de overhovedet kan for at skaffe gratis tøj rundt omkring fra for at holde tingene gående så længe som overhovedet muligt, fordi det er enormt flovt at fortælle, at de

ikke har penge nok, når myten i Danmark er, at der ikke findes nogen fattige.

Derfor vil det første skridt mod at få afskaffet fattigdommen i Danmark være, at vi får historikerne frem i lyset og får startet debatten om, hvad vi egentlig synes er rimeligt i Danmark, og hvad vi simpelt hen ikke kan acceptere i et så rigt samfund som Danmark. Hvis vi får den debat i gang, kunne det være, at vi også kunne få et flertal for, at i stedet for at give store gaver til de rigeste skal de beskattes lidt hårdere, så vi får råd til at give noget mere til dem i samfundet, der har mindst, og få sat dem, der har mulighed for det, i arbejde og give penge nok til dem, der ikke kan klare et arbejde. Jeg håber meget, at vi snart får et flertal, der vil noget helt andet end det, som flertallet vil i øjeblikket.

Første næstformand (Svend Auken):

Så er det fru Tove Videbæk som ordfører, og efter hende er det socialministeren.

Tove Videbæk (KD):

Ifølge SF bliver der stadig flere fattige familier, der har et forsørgelsesgrundlag, som ikke levner børnene de muligheder, andre børn har, og derfor ønsker SF, at ministeren skal sikre et minimumslevniveaue for familier i Danmark som et bidrag til at bekæmpe den negative sociale arv.

Flere partier i Folketinget ønsker en undersøgelse af mulighederne for og det hensigtsmæssige i at fastlægge en officiel fattigdomsgrænse og at tage de nødvendige skridt i kampen mod fattigdom, ikke mindst mod den fattigdom, der rammer børn. Men at fastlægge en officiel fattigdomsgrænse kan være meget, meget vanskeligt og måske slet ikke muligt eller hensigtsmæssigt. En fattigdomsgrænse eller et minimumsbeløb, der fastsættes for folk i hovedstadsområdet, vil måske ikke være en fattigdomsgrænse i Hvide Sande eller Nørre Nebel, fordi man måske har helt andre muligheder for at klare sig her end på Vesterbro, men vi vil gerne være med til at lave en undersøgelse af muligheden for og det eventuelle hensigtsmæssige i at fastlægge en officiel fattigdomsgrænse.

Fattigdom kan jo gøres op på mange måder. Det kan enten være ved, at man har mindre end et vist minimumsbeløb til rådighed, men det kan også gøres ved f.eks. at se på, om man lider afsavn på nogle områder. Har man ikke råd til en årlig ferierejse, er man så fattig? Eller hvis man ikke har råd til både farve-tv og selvfølgelig også til licensen, er man så fattig? Sådan no-